

Beste gasten, familie, vrienden en collega's

Woensdag 6 augustus 2014 was mijn eerste vakantiedag en tevens de zwartste dag uit mijn leven.

Het was ochtend, rond half 7, vlak voor de aflos van de nachtdienst van mijn zoon Gino, werkzaam in de toenmalige regio Haaglanden. Op dat tijdstip, zoals het zo vaak gebeurt, kwam er een melding over een achtervolging van een gestolen scooter, in het centrum. Gino dacht nog net even voor het einde van zijn dienst op deze melding te reageren, zoals het gros van ons dit zou hebben gedaan.

Hij pakte de bureaumotor en ging op weg, met vlak achter hem aan twee collega's in een dienstwagen. Ze reden vanaf bureau Leidschendam over de Bezuidenhoutseweg, richting paleis Huis ten Bosch. Net voorbij de Reigersbergenweg moest Gino uitwijken voor iets op de weg. Hierbij kwam hij met twee wielen tegen de rand van de middenberm en kwam ten val. De snelheid waarmee Gino en de achtervolgende collega's op dat moment reden was niet hoog, bleek later bij het onderzoek. Ook was hij een doorgewinterde ervaren motorrijder met een diversiteit aan rijopleidingen en gereden kilometers. Normaliter zou hij bij een val met deze snelheid hooguit iets gekneusd of gebroken hebben, maar op deze plek stond een boom. Gino viel met zijn motor en kwam met zijn borstkas tegen de boom.

De collega's die achter hem reden schoten gelijk te hulp, maar Gino reageerde nergens op, dus startten ze gelijk met reanimeren en riepen ze de benodigde hulpdiensten op. Maar het mocht allemaal niet meer baten. Bij later onderzoek bleek dat Gino een aorta ruptuur had, die hem fataal was geworden.

Gino was net in juli 25 geworden en was een jaar of vijf diender in het Haagse, wat hij, volgens zijn zeggen, de beste keus uit zijn leven vond. Hier put ik tot op heden nog steeds kracht uit. Natuurlijk was ik ook super trots, dat hij, één van mijn tweelingzonen, in mijn voetsporen trad. Hij was diender in hart en nieren en ik wist niet dat iemand in zo'n korte tijd zo'n grote kring collega's en vrienden om zich heen kon verzamelen. Hij was altijd vrolijk, aanwezig en altijd bereid extra diensten te draaien. Buiten het werk was zijn grote hobby motorrijden, wat we dan ook veelvuldig samenededen. Trips in Nederland en in het buitenland waren dan ook altijd een welkome bezigheid voor ons. Hoe dubbel is het dan ook, dat zijn twee meest favoriete bezigheden hem het leven hebben gekost.

Bij ons thuis was het die dag inmiddels 8 uur geworden en werd er op de ruit van de slaapkamer gebonkt. Ik keek naar buiten en zag mijn toenmalige teamchef Frank Scheffer staan. Ik deed de achterdeur openen en zei; das lekker, mijn eerste vakantiedag kom jij om 8 uur op de koffie! Frank zei, ga ff rustig zitten, ik moet je iets vertellen. Dan gaat er van alles door je heen, echter niet gelijk wat ik net vertelde. Inmiddels was ook mijn vrouw erbij gekomen en toen stortte onze wereld in.

Vanaf dat moment was ik hele stukken van de dag kwijt en werd ik geleefd. Ik wilde zo snel mogelijk naar Den Haag om Gino te zien, maar in verband met het onderzoek mocht en kon dit pas in de middag, wat op zo'n moment een mega kwelling was. We werden super goed opgevangen en begeleid, door de regio Haaglanden, mijn oude werkgever, waar ik ze nog steeds erg dankbaar voor ben. Alles werd in goed overleg geregeld, niets moest maar alles kon. Van mijn huidige en toen ook al werkgever, de Politieacademie, kwam ook de nodige zorg en begeleiding in de vorm van een dienstvoertuig met chauffeur en begeleider voor de ritten die zouden volgen vanuit Brabant richting Den Haag. Wij hadden het gevoel dat alle collega's op zo'n moment één familie vormden.

Dit gevoel komt elk jaar terug en wel op deze mooie, eervolle plek, met jullie allen. Elk jaar komen we hier bij elkaar om alle collega's te herdenken, die tijdens de dienst om het leven zijn gekomen.

Iedereen van jullie hier aanwezig heeft een familielid, een vriend of een collega verloren, door een ongeval of door geweld. Dat is de duistere kant van ons toch mooie, nuttige werk. Dag en nacht staan we paraat om te zorgen dat eenieder zich zoveel als mogelijk veilig en beschermd voelt. Echter lopen we daarbij zelf soms gevaar, wat blijkt uit alle namen die we hier vandaag herdenken.

De pijn blijft altijd, maar door over hen te praten, ze te herdenken en veel in gedachten te houden, kunnen we het hopelijk op enig moment een plekje geven.